

שהרי גם בלי הפסוק, פשוט הדבר שכל אחד צריך להזדרז ולקיים מצות ראייה ביום הראשון.

אלא בהכרח, שקרא "כל" זכורך, למאי אתא (מה בא הוא לומר)? לכדאחרים!

דתניא: אחרים אומרים: המקמין, והמצרף נחושת, והבורסי, פטורין מן הראייה.

שנאמר: "כל" זכורך, ללמד: מי שיכול לעלות עם כל זכורך, מצווה לעלות, יצאו אלו שאין יכולין לעלות עם כל זכורך.

וכבר נתבארה מימרא זו לעיל ד א.

מתניתין:

הכלל הוא: "כל דבר שבחובה — אינו בא אלא מן החולין".

כלומר: קרבנות שהן חובה על האדם להקריבם, צריך שיקנה אותם ממעות חולין, אבל אין לקנותם ממעות שחילל עליהם מעשר שני.

כלל זה נלמד ממה שאמרה תורה: "ועשית חג [חגיגה] שבועות לה' אלהיך, מסת נדבת ירך". "מסת" לשון "חולין" הוא, ללמד שהחגיגה שהיא חובה, וכן כל דבר

"הוקר רגלך מבית רעד" — בחטאות ואשמות הכתוב מדבר.

אתה אומר בחטאות ואשמות, או אינו אלא בעולות ושלמים?

כשהוא אומר: "אבוא ביתך בעולות אשלם לך נדרי", הרי עולות ושלמים אמור.

הא מה אני מקיים "הוקר רגלך מבית רעד"?

בחטאות ואשמות הכתוב מדבר!

אמר מר: ואין נראין חצאין:

סבר רב יוסף למימר [לפרש]: לומר לך: מאן דאית ליה עשרה בנים — לא ליסקו האידנא חמשה, ולמחר חמשה [מי שיש לו עשרה בנים, לא יעלו חציים היום וחציים למחר, אלא יעלה את כולם כאחד].⁽⁹⁾

ב-ז אמר ליה אביי: והרי אין צריך להשמיענו שמביאם כולם כאחד ביום הראשון. שהרי פשיטא הוא!

כי: הי מיניהו מהבנים משוית להו "פושעים" [עצלים]? מי מן הבנים תעשה אותם ל"פושעים", המאחרים מצות ראייה, והי מיניהו משוית להו "זריזין" [ומי מן הבנים תחשיב לזריזים, שמקיימים מצות ראייה ביום הראשון]??

לדברים אחרים, הלימוד כאן הוא רק אסמכתא. ואמנם לשיטת הסוברים, שחייב חינוך הבנים הקטנים למצות ראייה הוא מן התורה, יתכן לפרש שעל בנים קטנים שהגיעו לחינוך מדובר כאן.

בחנם, דלרבי יוחנן חייבת ראייה להיות בחנם, ולריש לקיש יכול להתראות בחנם.

9. לפי רוב הראשונים, שמצות חינוך הקטנים לראייה היא רק מדרבנן, כמו מצות חינוך